

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1128/2014
25.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног Г.Б., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Б., адвоката М.Т., М.К. и Б.Б., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж бр.431/14 од 03.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Б., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж бр.431/14 од 03.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж бр.431/14 од 03.09.2014. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу и по службеној дужности поводом жалби окривљеног Г.Б. и његовог браниоца, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу К бр.2233/12 од 25.02.2014. године у погледу одлуке о казни тако што је Виши суд у Нишу окривљеног Г.Б. за кривично дело пореске утаје из члана 229. став 2. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од једне године коју је одређено да издржи по правноснажности пресуде и на новчану казну о одређеном износу од 250.000,00 динара коју је обавезан да плати у року од 3 месеца од правноснажности пресуде и одређено да уколико то не учини у остављеном року, иста ће се заменити у казну затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, рачунати један дан затвора, док је жалба окривљеног и његовог браниоца одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Г.Б., адвокати М.Т., М.К. и Б.Б., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, повреде и ускраћења људских права и слобода у поступку које је зајемчено Уставом или Европском

конвенцијом о заштити људских права и слобода из члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП и повреде права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава РС и чл. 5. и 6. Европске конвенције о људским правима, са предлогом да Врховни касациони суд одложи извршење правноснажне пресуде, а да побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности или тако што ће укинути првостепену пресуду и предмет вратити на поновно одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћених лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Б. је неоснован.

Браниоци окривљеног Г.Б. у свом захтеву су навели да кривично дело за које је окривљени оглашен кривим, може бити извршено искључиво од стране одговорног лица у правном лицу, а да окривљени то својство није имао и да је била нужна примена дефиниције одговорног лица прописана Законом о изменама и допунама Кривичног законика ("Службени гласник РС", број 121/12), чиме се указује на повреду из члана 439. тачка 2. КЗ. У захтеву браниоца се даље наводи да се у конкретној ситуацији ради и о пресуђеној ствари, будући да је пресудом Прекршајног суда у Нишу Пр бр.01-26097/10 од 27.01.2012. године оглашена кривом Т.Б. као одговорно лице у правном лицу и правно лице Ј. за прекршај из члана 112. ст. 1. и 2. тачка 5. у вези члана 63. Закона о порезу на добит предузећа, због истих радњи извршења због којих је окривљени Г.Б. оглашен кривим у овом кривичном поступку, а чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Г.Б. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су сви жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге у погледу својства окривљеног у предузећу АД Ј. и његове одговорности за учињено кривично дело, као и да се у конкретној ситуацији не ради о пресуђеној ствари, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Б. указује се и да нижестепени судови у овој кривичноправној ствари нису утврдили постојање намере код окривљеног да порез утаји, да је окривљеном повређено

људско право и слобода у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и слобода, и да му је повређено право на правично суђење. Међутим, будући да постојање намере за извршење кривичног дела код окривљеног представља чињенично питање, и не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због које би окривљени као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости, а да браниоци окривљеног Г.Б. у смислу члана 484. нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, Врховни касациони суд се у напред изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Б. није упуштао.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**